

cròniques

sinó també de música clàssica o moderna. Fruit d'aquests ensenyaments ha estat la creació de la Cobla dels Ministrers, en la qual l'alumnat l'aprèn a tocar en grup, i que té com a objectiu la conservació i la dinamització del patrimoni musical tradicional. A hores d'ara ja s'ha convertit en un referent musical de moltes festes i manifestacions tradicionals de la comarca.

>> Grup de miniministrers de nivell elemental de l'Escola Municipal de Música d'Olot. (Foto: XAVIER PALLÀS)

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Esperant temps millors | El balanç de morts per la covid al Gironès des de l'inici de la pandèmia és de cinc-centes divuit, segons les dades del Departament de Salut actualitzades a mitjan febrer, que és quan escric això. És a dir, de les 193.908 persones que hi ha a la comarca (si hem de fiar-nos del cens, perquè sembla que n'hi ha unes quantes més), el virus n'ha mort quasi tres de cada mil. No era, doncs, per fer-ne broma, com jo mateix vaig fer quan el papu tot just trucava a les portes d'Europa. Però obrim la porta de l'esperança i la dels negocis (els que queden i els que han aparegut intrèpidament, tot i la pandèmia), mentre esperem que Girona torni al temps en què hi havia més turistes que rodavons. Potser el projecte de ferrocarril Olot-Banyoles-Girona podria engrescar fins i tot els que es capfiquen pels tres coipús detectats a l'Onyar. Ens vindrà ara d'una altra espècie invasora, si totes ho han/hem estat en algun moment?

Agafant posicions a la cursa electoral | No. Aquesta vegada prometo no atabalar-vos amb queixes sobre la

gestió municipal. Més aviat convé donar un cop d'ull a l'espectre polític local (alguns, més que *espectre*, en dirien directament *fantasmada*), ja que l'any vinent hi ha eleccions. I és positiu que aparegui gent amb idees noves, concretes. Em refereixo, per exemple, a la formació Girona x Girona, liderada per l'advocat Quim Oliva, i que basa el seu projecte en tres conceptes: municipalisme (dedicar-se al tros sense ficar cullerada a casa dels veïns), *gironisme* (defensar els drets de la ciutat i dels seus habitants) i barris (donar-los eines perquè gestionin les seves pròpies mancances i recursos). Com a mínim, és un cop d'aire fresc a la ciutat, i no és sucursalista de cap partit. Pel que fa als partits clàssics, caldrà veure en quins temes centraran les batalletes. Ara com ara, la coalició que dirigeix el consistori ja s'adona que el carrer no està per a més deixadeses, i fins i tot ha vist la llum (o, més ben dit, d'on ve la foscor) en el tema del frau elèctric a certs barris de la ciutat. Ja és un pas.

Falta personal | No hi ha prou gent al sector sanitari, o està mal repartida. No fa gaire, al CAP de Sarrià de Ter, en un moment donat es van quedar amb un metge dels sis que hi hauria d'haver. Baixes voluntàries per estrès, contractes no renovats i baixes per covid hi van causar una reducció dràstica del personal, el d'infermeria inclòs. No és una situació anecdòtica. A l'Hospital de Santa Caterina, a Salt, en principi, la ràtio personal-pacient s'ha correspost força amb les necessitats reals. Però la sobrecàrrega de feina és tangible, i ha provocat manifestacions al davant del centre. La precarietat ja ve de temps enrere, i no solament per la pandèmia: des del 2008, segons assegurava un comunicat del comitè d'empresa.

I tres quarts del mateix podrien afirmar els representants de moltes policies locals, entre les quals hi ha la de Girona, que van fer una *performance* molt justificada a la plaça del Vi, tot vestits amb bosses d'escombraries. Protestaven perquè els polítics havien decidit que hi hagués dinou agents de paisà destinats cada dia a veure si usem bé els contenidors de brossa. Em resisteixo a publicar, per evitar basques als lectors, una foto representativa de l'èxit de la mesura: un munt de cartrons, embalatges i altres deixalles

del volum de dos cotxes, dipositats en una raconada del carrer de Tomàs Mieres, en ple centre. Prefereixo oferir-vos una imatge més bucòlica: la d'un paisatge dels entorns de Sant Gregori, que durant la pandèmia va ser visitat per milers de persones, a peu o en bicicleta, que van aprofitar la xarxa de camins i d'itineraris saludables. Cal reconèixer l'esforç que es va fer des de l'Administració per tenir-los en condicions, senyalitzar-los i fer-ne difusió. A més de quatre els van estalviar haver-se d'apuntar a un gimnàs o de visitar el psiquiatre, cosa que, en aquest temps, ja és molt.

>> Camí cap a Sant Gregori, un dels molts que s'han arranjat i senyalitzat els darrers anys.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY I OLIVA**

Rerelteló | El Centre Cívic de Porqueres va programar la setena edició de Rerelteló. De gener a abril, es van poder veure vuit espectacles de música, teatre i d'altres arts escèniques. Rerelteló es defineix com «una proposta cultural amb produccions de petit format en un espai escènic amb caràcter propi, on descobrireu una programació d'arts en viu poc convencional i, sobretot, un lloc privilegiat per viure la cultura de ben a prop». Les vuit propostes, tenen en comú que el cent per cent han estat creades i interpretades per dones, o que parlen dels seus problemes i realitats. Enguany s'hi va afegir una proposta nova, +RET, «una programació expandida amb activitats complementàries per apropar els artistes i la seva obra no només als espectadors, sinó també a l'escola, l'institut o la biblioteca, amb funcions, tallers de lectura i altres activitats». Els espectacles que